SELEF MENHECİNE NASIL ULAŞTIM?

EBU TURAB BİN ABDURRAHMAN ES-SİVASİ

KİTAB VE SÜNNETE
DAVET YAYINLARI

SELEF MENHECİNE NASIL ULAŞTIM?

EBU TURAB BİN ABDURRAHMAN ES-SİVASİ

KİTAB VE SÜNNETE DAVET YAYINLARI
1436

SELEF MENHECİNE NASIL ULAŞTIM?

Ebu Turab bin AbduRahman es-Sivasi

yayına hazırlama
Ebu Umeyr bin Muhammed et-Turki

irtibat:
kitabvesunnet@gmail.com

YAYIN HAKKI İSLAM ÜMMETİNE VAKIFTIR, DİLEYEN ÇOĞALTABİLİR

بسم الله الرحمن الرحيم

Muhakkak ki hamd Allah'adır. O'na hamdederiz ve O'ndan yardım dileriz ve O'ndan mağfiret dileriz. Ve nefislerimizin şerlerinden ve kötü amellerimizden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet ederse onu saptıracak yoktur ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Ve Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve Muhammed'in O'nun kulu ve resûlu olduğuna şehadet ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan, sakınılması gerektiği şekilde sakının ve ancak müslümanlar olarak ölünüz."[1]

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan eşini yaratıp ikisinden bir çok erkekler ve kadınlar türeten Rabbinizden sakının; kendi adına birbirinizden istekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık (bağlarını kırmak)**tan sakının. Şüphesiz ki Allah, sizin üzerinizde gözetleyicidir."**[2]

---

[1] Âl-i İmran Suresi, 102. ayet

[2] Nisa Suresi, 1. ayet

"Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve doğru söz söyleyin, ki amellerinizi ıslâh etsin ve günahlarınızı bağışlasın. Her kim Allah'a ve Resûlu'ne itaat ederse, o fevz'ul-azîm (en büyük mükâfat) **ile kurtuluşa ermiş olur."**[3,4]

Emmâ ba'du: Muhakkak ki sözün en doğrusu Allah'ın kitabıdır ve yolların en güzeli de Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in yoludur ve işlerin en şerlisi muhdes olanlardır ve her muhdes bid'attır ve her bid'at dalâlettir ve her dalâlet de ateştedir. Ve ba'du:

Son olarak yayınladığımız *"Seyyid Kutub Fikriyatı Ve Selefî Âlimler Tarafından Reddi"* kitabının tercümesinde dostum Ebu Turab, dipnotlarda fazlaca yorum yapmıştı. Bu dipnotlarda Seyyid Kutub'dan tutun İbn Arabi'ye kadar, Sol düşünceden tutun eski Yunan filozoflarına kadar her şey vardı. Bir yayıncı olarak ondan, Selefî Menhec'in insanımıza nasıl hitab ettiğini öğrenmek istemiştim. O da cevab olarak tafsilatlı bir mektub yazdı. Ben de bu mektubu sizinle paylaşmak istedim.

---

[3] Ahzab Suresi, 70.-71. ayet

[4] Sözümüze Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'den sahih olarak rivayet edilen hacet hutbesi ile başladık. Ebu Davud (2118), Tirmizi (1105) ve İbni Mace (1892)'de tahric edilmiştir. Senedi sahihtir.

Aslında Murad kardeşimizin verdiği cevab bir mânâda hepimizin hikayesi, yani senelerce aradığımız Gerçek Yol'un hikayesi…

Ona yazdığım soru(lar) şöyleydi:

"Selamu aleykum dostum,

Seyyid Kutub'un fikirlerini iyi tahlil etmişsin, epey bir ihvan düşünce denizinde yelken açmışsın anlaşılan. Yayınlama aşamasında dipnotlarının hepsini okudum. Sufizm olsun, Sol düşünce olsun, felsefe olsun hepsine değinmişsin. Sana bir kaç sorum olacak (aslında buna tek bir soru da diyebiliriz):

Peki senin gibi dünyada her türlü düşünceyle karşılaşmış olan insanlar Selefî Davet'e muhatab olduğunda nasıl düşünüyor? Selefî Davet, düşünce dünyasında ilave bir düşünce olarak mı görülüyor? Veya bu insanlar Selefîlik'ten ne kadar ve nasıl etkileniyor veya etkilenebiliyor? Aslında Selefîlik, -sende daha önce var olduğu gibi- her müslümanda az veya çok var. Sadece bu bilgiler fikir dünyamızda dağınık bir şekilde lakin toparlayamıyoruz gibi geliyor bana.

Bende de öyleydi. Ancak bir âlim, hoca veya davetçi, bu dağınık düşünceleri toplayıp bize sunduğunda kabul etmemiz daha kolay oluyor, işte bu yüzyılda Selefî Davet'in öncülerinin yaptığı gibi:

Şeyh İbn Baz, Şeyh el-Elbani ve Şeyh Useymin (rahimehumUllah) ve günümüzde bunların sayısız talebeleri. Oldu dostum, cevab(lar)ını bekleyeceğim inşâAllah..."

Onun cevabı şöyle olmuştu:

"Ve Aleykum Selam Aziz Dostum Eba Umeyr, Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketleri üzerine olsun!

Mektubun ulaştı.

Şimdi bana tevcih ettiğin suale ilişkin çeşitli duygu ve düşüncelerimi kaleme almaya çalışacağım. Mektubu şu anda içimden geldiği gibi yazıyorum. Bu nedenle paragraflar arasında zaman zaman kopukluk olabilir. Ya da bir konudan diğer konuya atlıyor olabilirim. Umarım sualine, tatmin edici bir cevap verebilmiş olurum.

Küçükken her karşılaştığım fikirden etkilenen ve bu fikirleri incelemeyi seven bir yapım vardı. Özellikle de farklı fikirler bana oldukça çekici geliyordu. Ehli Sünnet ve'l-Cemaat'ten olduğunu iddia eden ama tüm altyapısını Hanefî mezhebi üzere kuran bir aile/çevre ortamında büyüdüm. Yaz tatillerinde evde ve camide Kur'ân kursuna devam ederek elifbâ öğrendim.

8 veya 9 yaşına geldiğimde, Kur'ân'ı akıcı bir biçimde okuyabiliyordum. Ama hep *"bu sözler Arapça ve acaba ne demek istiyorlar?"* diye düşünüyordum. Ufaktan bir

Arapça öğrenme merakı sardı beni... Sonra İmam Hatip ortaokuluna geçiş yaptım. Özellikle Arapça derslere ilgim büyüktü. Hiçbir konuyu atlamadan ilerliyordum. Hocalarımız genelde boş adamlardı maalesef. Fazla bilgili hoca pek yoktu. Çoğu, hayatını mezhepleri veya siyasi partileri taklit ederek geçiren insanlardı.

Neyse o arada ben artık âyetleri direkt Arapçasından anlamaya başlamıştım. Çeşitli mealleri okuma fırsatım da olmuştu. Buhari ve benzeri kitapları da okuyordum. Yaş itibarı ile hepsini anlamıyordum ama yine de okuyordum. Özellikle Siyer okumayı çok seviyordum. Nebîmiz (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in hayatını okumak bana büyük haz veriyordu. 3-5 farklı Siyer kitabı okumuştum. Bazen aynı kitabı 2-3 defa okuduğum oluyordu. Sahabî hayatı vb. okumak beni değişik bir atmosfere taşıyordu.

Sonra yavaş yavaş bizi parti hareketine çektiler. Çevremde yoğun bir propaganda vardı. Ailem, çevrem, okuldaki hocaların %99'u durmadan Refah Partisinin propagandasını yapıyorlardı. İşte Adil Düzen, İslam Birliği, Müslümanların ezilmekten kurtuluşu gibi söylemler de bizi etkiliyordu. Daha da ötesi bize *"bu partiye oy vermeyenler Ahirette azap çekecek"* diye öğretiliyordu. Bir müddet böyle geçti....

Sonra ise tam tersini düşünen insanlarla karşılaştım. Bunlar ise *"oy vermek, demokrasi dinine onay vermektir ve küfürdür"* diyorlardı. O zamanlar 14 yaşında falanım.

Düşünsene Hocam kafamın karışıklığını. İki adet zıt fikrin arasında bocalamaya başladım. En büyük korkum, *"yanlış bir düşünceye sahip olarak imanımın zedelenmesiydi."* Neyi kabul edeceğimi pek bilemedim. İki taraf da kendinden emindi. Takip eden yıllarda tekfirci, hatta aşırı tekfirci kişilerle tanıştım. Onların fikirlerini de dinledim ve tefekkür ettim. Çünkü benim en büyük korkum *"yanlış bir fikri seçerek imanımı kaybetmek"* idi. İmanımı kaybetmemek için çaba sarf ediyordum. *"Allah bizden tam olarak ne istiyor?"* sorusunun cevabını arıyordum.

Sonra tekfircilerin içerisinde Şia yanlısı olan kişilerle karşılaştım. Hatta İbrahim abi denilen bir zat vardı ve kitapçı açmıştı. Kitapçının içerisi kâmilen Şia tarzı eserlerle dolu idi. Gerçi İbrahim abi çok halim selim ve zarif bir abi idi. Fikirleri sertti ama kendisi samîmî bir ağabey idi. Şia'nın Amerika'ya ve dünyaya kafa tutması, Müslümanları Amerikan emperyalizminin zulmünden kurtaracak bir model olması yönünde fikirleri vardı. Kapitalizm, emperyalizm gibi kelimeleri o yıllarda öğrenmeye başlamıştım.

Bu vatandaşlar da Şia'ya neredeyse taparcasına bağlı idiler. Hatta bir çoğu Caferi mezhebine geçmişti. Şimdi düşününce resmen gülüyorum. Traji-komik sahnelerdi... Neyse Şia'yı da epey analiz ettim ama sıcak gelmiyordu. *"Benim kıblem neden Şialık olsun ki???"* diyordum. Biraz daha tetkik edince gördüm ki Şialık, hurafe ve bid'atlerle

dolu, karanlık bir düşünce. Ayrıca Şia'nın pek çok konuda ikili oynadığını, dünya kamuoyunu kandırdığını, işine geldiği zaman Amerika ile işbirliği yapmaktan çekinmediğini gördüm. Ayrıca tekfircilerin[5] topluma karşı nasıl merhametsiz davrandıklarını görmek de beni çok rahatsız ediyordu...

O dönemlerde darulharp, darulİslam, darulcahiliyye gibi kavramlar moda idi. Seyyid Kutub, Hasan el-Benna, ve Mevdudi gibi zevatı da o yıllarda epey okumuştum.

Neyse o defterler de öyle kapandı. Epey bir müddet de sadece namaz kılıp oruç tutan, Kur'ân okuyan, cemaatlerin hiçbirine pas vermeyen, parti fikirleri ile ilgilenmeyen bir biçimde geçti.. Yalnız o günlerde içime şüphe tohumları da ekilmedi değil. *"Eğer bu din hak ise, neden bunca farklılık/ayrılık var?"* diye düşünmüyor da değildim. *"İmanımı kaybederim"* endişesi ile pek derinlere dalmıyordum.

Sonra Üniversite yılları başladı. Eğitime Erzurum'da başladım. Üniversitede Nurculuk, Süleymancılık, Ülkücülük hareketleri ile tanıştım. Hepsi ile de uzun zaman geçirdim. Ama hiçbiri de sarmadı. Nurcuların Risale adlı eseri Kur'ân ayarında gördüğünü farkettim. Çok tartıştım

[5] Burada dikkat ederseniz tekfircilerin şia ile bir muhabbeti sözkonusu. Bu durumu fikir babaları Makdisî'de de daha önce yayınladığımız "Makdisî Dünyasının Dengesizliği" isimli risalede aynen böyle bulduk. Tekfirciler sağı solu tekfir ettikleri halde şia kardeşleriyle ile gayet güzel geçinebiliyorlar!!!

onlarla. Hatta o kadar ki sonunda istenmeyen kişi ilan edildim. Yurt bulamadığım için mecburen onların yurdunda kalıyordum. Bir gece beni idareye çağırdılar ve *"yurt ile ilişiğin kesilmiştir"* dediler. Aylardan Zemheri ve dışarıdaki soğuk -40 C idi. *"Bari sabaha kadar kalayım"* dedim. *"Yok, emir kesin, hemen ayrılmalısın"* dediler. .

Suçum Nurcu olmamak, onların fikriyatını eleştirmek ve idarecilerin yurtta yaptığı vurgunu/soygunu[6] deşifre etmekti. Neyse çok sağlam arkadaşlar vardı. Gece yarısı elde valiz çıktık. Soğuk en az -35 veya -40 C idi. El ayak tutmuyordu. Şehir merkezinde bir otele gittik. Otelin adı *"Avrupa Otel"* idi ama içi resmen dökülüyordu. Hatta hâlâ bazen yeğenlerime *"ben zamanında Avrupa otelde kalmış adamım"* diye şaka da yaparım. Neyse birkaç gün sonra bir arkadaş gelip *"böyle olmaz otel köşelerinde; seni bizim yurtta misafir edeceğim."* Tamam dedim, düştüm peşine. Haydar Baş'a ait bir yurda gittik. Sadece 6 gün kaldım orada. Cuma akşamları zikir toplantısı tertip ediyorlardı... Ayağa kalkıp dönerek zikir çekiyorlardı. Sık sık da *"Ya Rabbi, pîrimiz, üstadımız Haydar Baş baba hazretlerini Sen koru!"* diye bağırıp çağırıyorlardı. Cidden traji-komik

[6] Ebu Turab kardeşimiz bunları bir kaç sene önce yazsaydı belki tepki alabilirdi. Ama artık nursuz nurcuların her türlü pisliği gün yüzüne çıktıktan sonra kimsenin onları koruma adına herhangi bir söz söyleme hakkı yoktur. Görüldüğü gibi onlar elin gavuruna merhamet ederler, nurculuk bid'atını kabul etmeyen müslümanlara merhamet etmezler. Allah (subhanehu ve teâlâ) tüm nurcu gruplarını (artık 7 grup mudur, 14 grup mudur farketmez) sevdikleriyle haşretsin.

günlerdi. Bu 6 günün ardından da devlet yurduna yerleştim.

Ülkücülük hiç anlamlı gelmemişti zaten. Süleymancılık da öyle. Muhsin Yazıcıoğlu'na bağlı ülkücülerle tanıştım. Muhammed Hoca vardı aralarında. Çok bilgili adamdı. Bunların ülkücülüğü biraz daha ılımlı ülkücülüktü. Ama o da sarmadı. *"Tüm Müslümanlar eşit olmalıdır; fazilet ancak takva ile olur; kan bağı ile değil"* diyordum.

Neyse devlet yurdundaki odaya Atilla ağabey diye biri geldi. Kalın bıyıklı, gözlüklü, yaşlı bir talebe idi. Zamanında sol ideolojiye mensup olduğu gerekçesi ile okuldan atılmış, daha sonra ise bir aftan yararlanarak okula tekrar dönmüş bir abi idi. Artık durulmuş idi ve kimseyle tartışmaya falan girmiyordu. Benimle arası çok iyi idi ve eski filozofların görüşleri üzerine benimle sohbet ediyordu. Kendisi çuvallar dolusu kitap okumuş, derya gibi bir adamdı. *"Muradım, kafamda öyle fikirler var ki söyleyemiyorum; söylesem kesin dışlanırım"* diyordu hep. Neyse o aralar, *"kimdir filozoflar ve ne düşünmüşler?"* sorusunu sormaya başlamıştım. Bir de "New Age" denilen akıma ait eserler elime geçmeye başlamıştı.

Sonra İstanbul'a yatay geçiş yaptım. Devlet yurduna yerleştim. 4 kişilik bir odaya verdiler beni. Odada 3 kişi vardı, ben de 4. olmuştum. Elemanlardan biri ateist, diğeri komünist, öbürü ise anarşist idi. Anarşist derken bu sözcüğü *"ortalığı yıkıp döken"* anlamında değil de *"anarşi*

ideolojisini benimsemiş" anlamında kullanıyorum. Raflar sol kitapları ile dolu idi. Ama adamlar çok saygılı insanlardı. Salonlarda sol devrim marşları çalıyordu. Yalnız ben içten içe çok acı çekiyordum. Çoğu zamanımı mescidde geçiriyordum. Mescid ıssız idi. Çok az kişi mescide geliyordu. Manevi ortam bulamamak beni yaralıyordu. Sonra yan blokta İç Anadolu'dan gelen gençlerle tanıştım. Onlar da tarikat ehli kişilerdi. Ama en azından *"Allah, Kitab"* diyorlardı. Yalnız *"uçtu, kaçtı, Şeyh"* hikayelerine düşkündüler. Onlar da sarmadı. Neyse bu vesilelerle sol ideolojinin eserlerini ve tarikat menşeli eserleri okudum.

New Age akımı ile ilgili eserleri de okudum. Meditasyon ve reenkarnasyon üzerine kurulu bu eserler de sarmadı.

Dikkatini çekti ise, her türlü adamla karşılaştım ama *"arkadaş, ben Kur'an ve Sünnet'e tâbi olurum, yol budur!"* diyen kimse çıkmadı karşıma. Herkes mutlaka kendi âlimini, kendi şeyhini, kendi sistematiğini bize satmaya çalışıyordu.

Sonra Hindu, Çin din ve felsefelerini inceledim. Bunların da insanı günlük hayattan koparan yapıları sarmadı beni. İslam dışı bir yol aramıyordum aslında. Sadece İslam içerisinde *"doğru bir yol"* bulma telaşındaydım.

5 yıl kadar önce Halil adlı bir adama Arapça Klavye programı sattım. O da bana teşekkür olsun diye *"sana kitap*

göndereyim" dedi. *"Ne kitabı?"* dedim. *"Tasavvuf kitapları"* dedi. Dedim ki *"tasavvuf, Hint kökenli değil mi?" "Hayır, tasavvufu saptırıyorlar; tasavvuf bizim özümüzdür"* dedi. Neyse verdiğim adrese tam 10 tane kitap postalamıştı adam. Şimdi artık tasavvufu daha ciddî eserlerden tetkik etme imkanı bulmuştum. Bu eserleri baştan sona okudum. Sonra bir o kadar daha okudum. Sonra Bestami'den Geylani'ye, Cîlî'ye kadar hepsini okudum. İbni Arabî'nin en önemli eseri olan Füsûsu'l Hikem'i okudum. Bu esere ait yaklaşık 4000-5000 sayfa şerh okudum. Bunlara ilaveten günümüz tasavvuf temsilcilerinin eserlerini de okudum.

Bir müddet de öyle geçti ama o da sarmadı. İbni Arabî resmen uçuk bir zat. Yüzlerce kitap okuduğum için gözümden kaçmadı. İbni Arabî'nin getirdiği sistem, *"uçma, kaçma, ölülere tapınma"* gibi şeylerle dolu. Adam resmen *"ontoloji bilgini"* ama İslam âlimi değil. Âyet ve hadisleri iyi biliyor ama bunları işine geldiği gibi kullanmaya çalışıyor. Anlamları 180 derece ters döndürüp tevile gidiyor. *"Din açık olmalı ki insanlar anlayabilsinler"* diye düşünüyordum. Hâlâ da öyle düşünüyorum. İbni Arabî, Hasan Sabbah gibi bâtınî bir ideologdur.

Bir süre sonra Mehmet isimli bir genç ile ile tanıştım. İbni Teymiyye (rahimehUllah) gibi zatların kitaplarını getiriyordu. Artık *"Kur'ân ve Sünnet"* diyen bir bakış açısını tanımaya başlamıştım. Kafa karışıklığım azalmaya

başlamıştı. Sonra seninle tanıştık. Selef'e dair pek çok eseri mutalaa ettik. Kafam bayağı rahatladı ve düşünce karmaşası duruldu.

Hocam, zaten İslam budur. *"Kur'ân'ı ve Sünnet'i Selef gibi anlayıp amel etmek"*. Bunun dışı hayaldir. Bunu anlamama vesile oldun. Allah razı olsun. Hatta felsefeyi çok okumuş biri olarak sana şöyle bir soru cevap çizelgesi çıkarayım:

Bu dîni indiren kim? Allah (celle celâluhu)

Bu dîni beyan eden kim? Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)

Bu dîni ilk yaşayanlar kimler? Sahabîler (radıyAllahu anhum)

Bu dîni Selef mi yoksa Halef mi daha iyi anlar? Cevap: Selef. Örneğin Türkçe'yi en güzel Türkler konuşur. Yabancılar Türkçe'yi ne kadar iyi öğrenirlerse öğrensinler, konuşurken mutlaka falso verirler. İşte Selef de aynı şekilde bu dîni ciğerlerine kadar yaşayan ilk insanlardır ve Halef asla onların seviyesine çıkamaz. Bu, teknik olarak da mümkün değildir. Selef'e tabi olanın kafası karışmaz.

Halefin fikirleri neye dayanır? Rey ve kıyasa

Rey ve kıyas kimin fikridir? İnsanların

İnsan hata yapabilir mi? Yapar

O halde Halef'in fikirlerinde hata olması kaçınılmazdır.

Selef kime uyar? Allah'a ve Resûlu'ne

Allah hata yapar mı? Hayır

Resûl hata yapar mı? Hayır

O halde Selef'e tabi olanlar hatalı fikirlerden korunmuş olurlar.

Selef'i reddedip Halef'e takılanlar ise binbir türlü çelişkili fikirlerin ortasında boğulur giderler.

Aziz Dostum,

Cevap bu işte. Kur'an ve Hadis'i takip edenler huzura erer. Kafaları karışmaz. Çelişkiye düşmezler. Ruh dünyaları sağlık bulur.

Peki *"Selefiyim"*[7] sözünü kullanıyor muyum? Pek kullanmıyorum. Çünkü bu söz Türkiye'de *"izm"* gibi

[7] Burada şöyle bir soru aklımıza gelebilir: "Allah bizlere müslüman ismini vermiştir. Neden kendimizi Selef'e nisbet etmek zorundayız?"
Şeyh el-Elbani (rahimehuAllah) bu konuyu 'Ene Selefi.../Ben Selefiyim...' isimli kayıtta güzel bir şekilde açıklamıştır. Burada bir pasaj aktaralım:
Şeyh el-Elbani: "Şayet sana: 'Mezhebin nedir?' diye sorulursa cevabın nasıl olur?"
Sorucu: "Ben bir müslümanım."
Şeyh el-Elbani: "Bu yeterli değildir."
Sorucu: "Allah (subhanehu ve teala) bize 'Müslüman' ismini vermiştir." Ve şu ayeti okur: **"O** (subhanehu ve teala) **sizi bundan önce** (ki kitaplarda ve bu kitapla) **'müslümanlar' olarak isimlendirdi..."** (Hac Suresi, 78. ayet)
Şeyh el-Elbani: "Bu cevab (İslam'ın) ilk devrinde, çeşitli fırkaların ortaya çıkmadığı ve yayılmadığı zamanda yaşadığımızda verilseydi doğru olurdu.

algılanıyor. *"Selefî Müslümanım"* deyince *"demek ki bu adam, Müslümanlığın Selefî kolundanmış"* gibi yanlış bir algı oluşuyor. Biz elbette Hadîs'e, Selef'e tâbi olan

---

Günümüzde ise bu gruplardan bir müslümana-ki onların akidesiyle bizimkisi farklıdır- sorarsak, cevabı (senin verdiğin) cevaptan daha değişik bir şey olmayacaktır. Hepsi: rafizi şiileri, hariciler, nusayri alevileri- diyecekler ki: '...ben bir müslümanım'. Binaenaleyh böyle demek artık günümüzde kifayet etmemektedir."
Sorucu: "Ben Kur'an ve Sünnet'e göre (amel eden) bir müslümanım."
Şeyh el-Elbani: "Bu da yeterli değildir."
Sorucu: "Neden?"
Şeyh el-Elbani: "Bu adı geçen fırkalardan her hangi birinin şöyle dediğini gösterebilir misin: '...ben Kur'an ve Sünnet'e uymayan bir müslümanım!' Doğrusu:' ...ben Kur'an ve Sünnet'e uymuyorum!' kim der?"
Sonra Şeyh el-Elbani Kur'an ve Sünnet'e uymanın ancak Selefi Salihin anlayışı üzere olması gerektiğini beyan eder.
Sorucu: "O zaman ben Kur'an ve Sünnet'i Selefi Salih'in anlayışı üzere takib eden bir müslümanım."
Şeyh el-Elbani: "Şayet birisi sana mezhebini sorsa cevabın böylemi olacak?"
Sorucu: "Evet."
Şeyh el-Elbani: "O zaman bu tarifi biraz kısaltıp -ki en iyi deyimler kısa, yeterli ve anlatılmak istenileni anlaşılır kılanlarıdır- şöyle desek daha hoş olmaz mı: "...ben bir Selefi'yim!"
'Müslüman' veya 'Sünni' gibi tabirler bütün fırkalar tarafından kullanıldığı için günümüzde yetmemektedir. Şeyh el-Elbani bununla hakikati sapıklıktan ayırt etme önemliğine -ki akide ve menhecin temelidir- parmak basmıştır. Her ikiside (akide ve menhec yani) anlayışlarını veya isimlerini kurucularından alan çeşitli fırkaların aksine Selefi Salihin(in anlayışı) eksenlidir. (Bknz.: Yayınlarımızdan "Selefilik Hakkındaki Yanılgılar")

Gerçekten de Ebu Turab kardeşimizin dediği gibi bu isim memleketimizde kullanıldığında insanlar hemen: 'Bu Selefiler de cemaatlardan bir cemaat.' demekteler. Bize burda düşen sabah-akşam -bir mânâda- samimi olan bu insanlara gerçeği anlatmaktır. Bu zamana kadar yaptığımız tecrübeler güzel bir anlatımla güzel dinleyen bir kulakla bu insanların davete olumlu baktığıdır, zira bu davet Hak'tan gayri bir şey değil ki!!!

Müslümanlarız. Sadece, insanlar yanlış bir zanna kapılmasın diye *"Selefî"* sözcüğünü pek kullanmıyorum. *"Selefe tâbi olan", "Ehli Hadis"* gibi terimler daha etkili sanki.

Yine yazışırız Hocam. Bugünlük bu kadarla iktifa edelim. Selam, dua ve muhabbet ile!" (Ebu Turab kardeşimizin mektubu burda bitti. Ona mektubunu yayınlamak istediğimi yazdım ve yayınlama için müsaade istedim, o da şöyle geri yazdı:)

"Merhabalar Aziz Dostum Eba Umeyr, ve Aleykum Selam ve CezakAllahu hayran...

Benim yazdıklarımı yayınlama fikrine çok memnun oldum. Mektubu yeniden gözden geçirdim. Umarım hayat hikayemden ders alan ve bu vesîle ile kafalarını karışıklıktan kurtaran insanlar mevcut olur.

"Selefî" kelimesini kullanma ile alakalı olarak Şeyh el-Elbani (rahimehUllah)'tan alıntı yaptığın dipnot beni çok aydınlattı ve *"Selefî"* sözcüğü üzerindeki fikrimi berraklaşırdı.

"Selefî" sözcüğü, Arapça itibarı ile ismi mensub olup, *"Selef'e nisbet olunan"* demektir. Bu vechile, *"Selefî"* sözcüğünün kullanımı gayet tabiîdir. Sadece şu var ki, kelimeler Arapça'dan Türkçeye geçerken bazı anlamlarını kaybedebilmektedirler. Bazı Türkler bu sözcüğü işitince *"Müslümanlığın Selefizm kolu"* gibi yanlış bir algıya

düşebilmektedir. Çünkü Müslümanlık, daha doğrusu İslam, tektir. Ortada birkaç adet İslam yoktur. İslam tektir, 1 (bir) adettir. İslam'ın şu kolu, bu kolu gibi dalı budağı yoktur.

Ayrıca Selef'e tâbi olmayan bir kişinin Müslümanlığı da ya sahtedir, ya da binbir türlü bid'at ile doludur.

Eklediğin dipnot, cidden fikrimi berrak kıldı. Demek ki yapılacak olan, *"Selefî"* sözcüğünün *"Selefist"* anlamına gelmediğini; *"Selefîlik"* tabirinin *"din adına uydurulan bir selefizm mezhebi"* olmadığını beyan etmek; bu kavramların hakîkî mânâsını zihinlere -özellikle de genç zihinlere- nakşetmektir. Dipnotta takdîm ettiğin metin, benim için çok doyurucu oldu. Zaten tüm Müslümanlarda -senin de geçen mektubunda dediğin gibi- Selefîlik farklı derecelerde de olsa mevcuttur.

Yıllarca halefin kitaplarını, şeyhlerini, hocalarını ısıtıp ısıtıp getirdiler önümüze. Hiçbirisi de hiçbir problemi çözemedi. Halkın kafasını daha fazla karıştırmaktan başka bir işe yaramadılar." (Ebu Turab'ın cevabı burda bitti)

Evet, inşeAllah Murad kardeşimle diyaloğumuz sonsuza kadar sürer, zira ben geçici olan şeyleri sevmem. Kardeşimiz Murad'ın bu içten yazdıkları için ona: 'CezakAllahu hayr/Allah seni hayırla mukafaatlandırsın' diyorum. Allah (subhanehu ve teâlâ) samimi müslümanları doğru yola iletsin ve şirk ve bid'atlardan korusun. (Amin)

Ve duamızın sonu ElhamdulİllahiRabbilalemin'dir.

Bu dîni indiren kim? Allah (celle celâluhu) Bu dîni beyan eden kim? Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem) Bu dîni ilk yaşayanlar kimler? Sahabîler (radıyAllahu anhum) Bu dîni Selef mi yoksa Halef mi daha iyi anlar? Cevap: Selef. Örneğin Türkçe'yi en güzel Türkler konuşur. Yabancılar Türkçe'yi ne kadar iyi öğrenirlerse öğrensinler, konuşurken mutlaka falso verirler. İşte Selef de aynı şekilde bu dîni ciğerlerine kadar yaşayan ilk insanlardır ve Halef asla onların seviyesine çıkamaz. Bu, teknik olarak da mümkün değildir. Selef'e tabi olanın kafası karışmaz.